

ТЕНДЕНЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ

Сьогодні адміністративно-правове забезпечення державного стратегічного планування має цілу низку недоліків, зосереджуючи переважно вимоги здійснювати таке планування в державному секторі, що не здатне сформувати належний системний міжгалузевий стратегічний процес. В результаті цього, існують прогалини і суперечливість у нормативному забезпеченні стратегічного планування в Україні.

Науковий інтерес викликають основоположні ознаки, які мають бути покладені в розуміння стратегічного планування як інструменту забезпечення сталого розвитку держави та ефективності цього процесу, а саме:

- реалізація стратегічного планування передбачає дотримання двох вимог: по-перше, тривалий горизонт планування (5 і більше років); по-друге, спрямування плану на подальший розвиток, забезпечення позитивної динаміки за всіма напрямками діяльності, передбаченими поставленими цілями з максимальним використанням наявного потенціалу;

- стратегічне планування повинно давати чітке уявлення про цілі та пріоритети розвитку, визначаючи основні напрями діяльності, завдання та індикативні показники, які мають бути досягнуті, без зайвої для планів такого рівня деталізації;

- стратегічне планування повинно бути гнучким, адаптивним, таким, що передбачає можливість внесення певних змін, які можуть бути зумовлені змінами в загальному суспільному та соціально-економічному житті країни [1, с. 53].

Досить конструктивними видаються положення, запропоновані науковцем А. А. Сельським, що стосуються характерних рис застосування концепції стратегічного управління, серед яких:

- 1) базування на певному поєднанні теорії: системному, ситуаційному та цільовому підходах до діяльності організації, що трактується як відкрита соціально-економічна система. Проте використання тільки однієї із зазначених засад не дає змоги досягти потрібних результатів - розвитку об'єкту управління у довгостроковій перспективі;

- 2) орієнтування на вивчення умов, в яких функціонує організація чи перебуває регіон, територіальна громада. Це дозволяє створювати адекватні цим умовам системи стратегічного управління, що будуть відрізнятися одна від одної залежно від особливостей та характеристик зовнішнього середовища;

3) концентрація уваги на необхідності збору та застосування баз стратегічної інформації[2, с. 125].

Підтримуємо позицію науковця О. С. Качного в контексті недоліків, виділених у розроблених стратегічних планах соціально-економічного розвитку регіонів, серед яких наводяться наступні:

- відсутність індикаторів досягнення цілей та чітко визначених організаційно-економічних механізмів впровадження стратегій і контролю за їх реалізацією;

- не враховуються найважливіші чинники конкурентоспроможності регіону – якості місцевої влади, тобто ефективності управлінських рішень, спроможності до прогнозування та передбачення можливих ризиків, прозорості в прийнятті рішень та відкритості для контролю з боку громадянського суспільства;

- розробники стратегій формують перспективу розвитку регіону від уже існуючого рівня, не беручи до уваги світові тенденції, їх зміни, глобальні виклики, тобто стратегії орієнтовані переважно на еволюційне зростання, використання або покращення існуючого потенціалу[3].

Таким чином, для ефективного адміністративно-правового забезпечення державного стратегічного планування доцільно передбачати різні сценарії у ході реалізації стратегічних цілей, переваги, недоліки, можливості та загрози, що характеризують запропоновані заходи з їх реалізації, а також звернути увагу при розробці не лише на значення конкретної цілі й очікувані результати, а й закріплення заходів та показників, що засвідчуватимуть успішність її реалізації.

Список використаних джерел

1. Щербак Н.В. Стратегічне планування в системі державного управління. *Державне управління та місцеве самоврядування*. Вип. 3 (46). 2020. С. 52-60.
2. Сельський А.А. Стратегія і державне управління як передумови технологічності стратегічного управління. *Економіка та держава*. № 5/2013. С. 124-126.
3. Качний О.С. Стратегічне планування як один із найсучасніших методів державного управління регіональним соціально-економічним розвитком. *Державне управління: удосконалення і розвиток*. № 2. 2018. URL: http://www.dy.nayka.com.ua/pdf/2_2018/23.pdf